

RODICA OJOG-BRASOVEANU (28 august 1939 – 2 septembrie 2002), celebră autoare de romane polițiste din România, a urmat primele clase la Școala „Maison des Français“, continuându-și educația la Liceul „Domnița Ileana“. A început apoi cursurile Facultății de Drept din București, dar, după doi ani, în 1956, a fost exmatriculată pe motive politice. După un an de muncă necalificată la fabrica de medicamente Galenica, a reluat studiile de Drept, de data aceasta la Iași. După absolvire a început să profeseze avocatura. În 1969 a debutat cu un scenariu de televiziune, iar primul roman polițist, *Moartea semnează indescifrabil*, pe care l-a publicat în 1971, l-a scris la insistența soțului ei, actorul Cosma Brașoveanu. După șapte ani de practică a renunțat la avocatură și s-a dedicat în întregime scrierii. Până în 1999, a publicat treizeci și cinci de romane, majoritatea polițiste, câteva istorice și unul științifico-fantastic. Este considerată marea doamnă a literaturii polițiste românești. Dintre volumele sale amintim: *A înflorit liliacul* (Editura Nemira, 2004), *Coșmar* (Editura Nemira, 2004), *Răzbunarea slușilor* (Editura Nemira, 2001, 2006, 2009, 2018), *Necunoscuta din congelator* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2018), *Grasă și proastă* (Editura Nemira, 2000, 2006, 2009, 2018), *Logofătul de taină* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Agentul secret al lui Altîn-Bey* (Editura Nemira, 2008, 2011), *Ochii jupâniței* (Editura Nemira, 2008), *Vulturul dincolo de Cornul Lunii* (Editura Nemira, 2008), *Dispariția statuii din parc* (Editura Nemira, 2008, 2013), *320 de pisici negre* (Editura Nemira, 2001, 2008, 2012, 2013), *Al cincilea as* (Editura Nemira, 2000, 2004, 2008, 2011, 2014), *Poveste imorală* (Editura Nemira, 2008, 2012), *Telefonul din bikini* (Editura Nemira, 2008).

RODICA OJOG- BRASOVEANU

BUNĂ SEARA, MELANIA!

Ediția a VII-a

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA

Bună seara, Melania! / Rodica Ojog-Brașoveanu. -
Ed. a 6-a. - București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0485-8

821.135.1.

Rodica Ojog-Brașoveanu
BUNĂ SEARA, MELANIA!

© Nemira, 2001, 2004, 2009, 2011, 2013, 2019

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0485-8

1

CUM SE FURĂ UN SURÂS

În oglinda ovală, așezată între două sfeșnice, tocul subțire, cu incrustații emailate alergă ușor, însirând litere rotunde și egale. Mai sus, lângă trandafirii bătuți în rama de argint, motanul adormise. Părea o pălărie neagră, uitată pe raft.

...Întrucât ușa de la apartamentul familiei Walter se deschide în afara (vedeți fotografiile publicate în presă), broasca putea fi forțată numai din interior. În consecință, consider că asasinul este numitul Samuel R., nepotul victimei. Primiți, vă rog, asigurarea deosebitei mele considerații.

Al dumneavoastră, Abatele Brown.

Capul mic, plin de bucle albe al Melaniei Lupu se ridică. În ochii albaștri, palizi stăruia o scânteie de râs. Glasul pâlpâi ca o flăcăruie în odaia goală:

– Sunt întru totul convinsă, draga mea, că nici de astă dată nu te-ai înșelat. Criminalul este, fără îndoială, băiatul acela cu obrazul pistriuat.

Scoase plicul de sub aparatul de fotografiat, muie din nou tocul în călimară și caligrafie apăsat: „Domnului inspector Bernard Stanley – Londra, Anglia“.

Pendula bătu de unsprezece ori. Clinchetul delicat broda o melodie pastelată, cu peisaje vechi.

...Străzi pustii de provincie, grădini sleite sub soarele greu al amiezii, scaune de răchită și o păpușă de cărpă uitată într-un tufiș, un flașnetar șchiop abia cărându-și cutia. Pe trotuar, frunzele strivite își îngropau în praf sigiliul galben, ud...

– S-a făcut târziu, observă bătrâna.

Ploua mărunt, cerul de octombrie plin de apă și funingine părea gata să cadă. O umbrelă roșie traversă strada și Melania Lupu se înveseli.

– E ca un mac ud... Știi, fetițo, adori macii. Pe o florentină sau la o rochie de curse, firește! Dau o înfățișare extrem de proaspătă. Totdeauna am afirmat că după război femeile au uitat să se îmbrace... Acum însă trebuie să te grăbești, draga mea. Într-adevăr, e o vreme dezagreabilă, ai fi preferat să tricotezi, dar n-ai încotro. Din fericire, ești singura doamnă din câte cunoști care nu se stropeste pe picioare.

Îmbrăcă trenciul căptușit cu o blană subțire, apoi, cu mișcări iuți și îndemânaticе, își înghesui buclele sub toca neagră. Motanul proptit pe labele din față se amuza jucându-se cu aparatul de fotografiat.

– Fii cuminte, Mirciulică! Înțeleg că te plătisești singur, dar, crede-mă, sunt obligată să ies. Trebuie să pun scrisoarea la poștă. Și apoi, azi e parastasul bunilor noștri prieteni, domnul Popa, biata Valerica și profesorul Panaitescu. Nu poti pretinde că ai uitat!

Motanul își arcui spinarea neagră. Ochii verzi nu părăseau chipul femeii. Melania scoase filmul din aparat și-l băgă în poșetă.

– Mă întorc repede, Mirciulică, și vom pălăvrăgi împreună toată după-amiaza. Tu ai să bei un lapte cald cu rom, iar eu... Ia să vedem! Cred că aș avea poftă de niște cornulete cu frișcă. Știu o cofetărie pe Calea Moșilor unde le prepară admirabil. Diseară... Ei bine, diseară o să ne uităm la televizor, iar înainte de culcare am să-ți povestesc Scufita Roșie. Crede-mă, vom petrece de minune!

Cățărat pe pervazul ferestrei, Mirciulică urmărea silueta grațioasă a Melaniei Lupu. În capătul străzii, bătrâna își flutură discret degetele în dreptul buzelor, apoi dispără. Motanul rămase neclintit, statuie de catifea cu ochi transparenti agătați de geamul ud.

În birou mirosea a cafea și a tutun Virginia.

Inspectorul Stanley de la Interpol puse ceașca pe birou. Avea un obraz roșcovan, bătut de vânt, trăsături osoase și o privire extrem de fixă. Mustața blondă camufla buza de sus. Cea de jos, răsfrântă, îi dădea un aer senzual și capricios.

„Impresie falsă“, gândi maiorul Cristescu. Avusese prilejul să-l cunoască destul de bine în ultimele săptămâni. Colaboraseră la detectarea unor traficanți de stupefianți pe care Interpolul îi căuta de trei ani. Se aciuaseră în Constanța... Acum, asculta puțin distrat mulțumirile lui Stanley.

– Ar mai fi ceva... Inspectorul părea să-și caute cuvintele, pe buze îi tremura un zâmbet ciudat. Din când în când, primim scrisori din România. Pe adresa noastră, a Scotland Yardului, sau în Quai des Orfèvres...

Cristescu își subție privirea.

– Ce fel de scrisori?

– Interesante și extrem de prețioase, vă asigur. Cineva ne ajută să rezolvăm cele mai complicate cazuri. E o poveste care durează de câțiva ani.

- Nu înțeleg...

- Am să vă explic. De pildă, se comite un asasinat la Glasgow sau la Paris. Presa relatează cu lux de amânuțe împrejurările crimei, publică fotografiile victimei, ale martorilor, depozițiile acestora etc. Desigur, detaliile-cheie rămân în manșeta noastră. Înainte ca Poliția să facă primul pas pe una sau alta dintre piste, sosește câte o scrisorică din România – rețineți – în care autorul, cu o adresă uimitoare, îl desemnează pe criminal. Trebuie să spun că nu s-a înșelat niciodată.

- Interesant! zâmbi maiorul. Cum iscălește?

- Invariabil, abatele Brown. Cunoașteți, desigur, personajul lui Chesterton. Ne-am întrebat mereu de ce își ascunde identitatea. Prin intermediul ziarelor i s-au adresat mulțumiri și, totodată, rugămintea de a-și scoate masca.

- E prima oară când aud povestea asta.

Inspectorul îl privi circumspect:

- Hm, ne-am imaginat că trebuie să fie unul din oamenii dumneavoastră. Aș fi pariat că doamna lucrează în Poliție...

- Doamna?

- Expertiza grafologică a arătat că autorul scrisorilor e o femeie în vîrstă.

Cristescu îi examină câteva clipe obrazul și brusc începu să râdă.

- Cred că știu despre cine e vorba. Abatele Brown! O idee care-i seamănă!...

Maiorul așteptă ca stopul să-și schimbe culoarea și apăsa pe accelerator.

- Mărturisesc, spuse Stanley aprinzând o țigară, că sunt extrem de curios s-o cunosc. A câștigat toate concursurile de enigmistică lansate de revista *PAC*, fără să-și

reclame o singură dată premiile. La Interpol s-a creat o adevărată legendă în jurul misteriosului abate. De fapt cu ce se ocupă?

- E pensionară. Trăiește singură împreună cu un motan, care se dă în vînt după basmele lui Grimm. Nu, nu e o glumă, bătrâna îi spune o poveste în fiecare seară, stau la televizor, discută, mănâncă dulciuri și pun la cale năzdrăvăni.

- Extraordinar!

- Are o fantezie fantastică și se recreează cu exercițiile de tembo-habe.

- Asta ce mai e? Un fel de jiu-jitsu?

- Nu. Un dialect african. Maiorul râse încetîșor: Am să vă povestesc cum am cunoscut-o...

Parcă în fața cimitirului. La poartă, o bătrână vindea lumânări și iconițe, alături o țigancă Tânără legă buchete de crizante și tufănele.

- Mi-a dat mult de furcă, râse Cristescu. Ca să fiu foarte sincer, m-a făcut knock-out.

- Infractoare?

- În sens strict legal, fără îndoială. De fapt, nu știu ce calificativ i s-ar potrivi exact. Ai impresia că se joacă. La prima privire, îți se pare imatură, insuficient pregătită pentru viață, îți vine s-o mângâie pe creștet, s-o întrebă cum se simte păpușa bolnavă și în același timp îți dau lacrimile pentru că nu te poți împiedica să-i vezi ridurile și părul alb. Ai impresia că apetiturile nu i-au evoluat. Le păstrează undeva, într-o cofetărie sau într-o cutie cu jucării.

Cristescu zâmbi. Mai încolo, o femeie plivea buruienile de pe un mormânt.

- Acum câteva luni, relua, locuia într-o vilă împreună cu alți șase locatari. La un moment dat, găsește într-un scrin – simplă întămplare, scrinul zăcea în hol de treizeci de ani – două tablouri: un Goya și un Rembrandt.

- Oho!

- Nu intru în amănunte. De ajuns că amicii se hotărăsc să le comercializeze și să împartă banii. La numai câteva ore, oamenii încep să moară.

- Criminală?

- Nu, nu ea i-a ucis. Pentru a nu declanșa însă o anchetă care ar fi dus la descoperirea pânzelor, înscenează pentru prima victimă o sinucidere, pentru a doua...

Maiorul se opri râzând încetișor. Râsul cu ochi subțiați și lucioși îl făcea să pară dintr-o dată foarte Tânăr.

- Spuneți-mi, cum ați ascunde un cadavru într-o locuință ce urmează să fie perchezitionată de Miliție?

- A recurs, bănuiesc, la chimie, opină Stanley zornăind mărunțișul din buzunar. Am avut un caz asemănător la Copenhaga în '57.

- Doamna Melania Lupu nu este ceea ce aş numi eu o tehniciană. Preferă soluții mai casnice. În speță, a îngropat ambele victime o dată.

Stanley se opri.

- Adică?!

- Le-a băgat în același sicriu una peste cealaltă, iar deasupra a aranjat o grădină de flori. Trebuie să precizez că am asistat și eu la înmormântare.

- Remarcabil!

- După două zile, moare al treilea „coproprietar“ al tablourilor. Mi-am închipuit întotdeauna că oricine s-ar fi descurajat în fața unei astfel de situații.

- Nu și abatele Brown presupun, râse Stanley. Încerc să ghicesc cum s-a descurcat.

Maiorul îl privi fix:

- L-a făcut statuie.

- Statuie?!

- Îhî. L-a turnat în ghips și l-a scos în curte.

- Fantastic!

- Așa ni s-a părut și nouă. Din păcate, n-am avut nicio probă. Repet, era complice voluntară, acționa din proprie inițiativă și independent de autorul crimelor. Unicul martor care ar fi putut vorbi e acum într-o casă de sănătate. Nervii nu i-au rezistat. Nu m-ar mira să fie tot opera ei.

- Ce vârstă are?

- Șaizeci și doi.

- A mai avut de-a face cu Poliția?

- Nu, din câte știu eu, dar asta nu înseamnă mare lucru. Rectifică: Sau dimpotrivă, înseamnă foarte mult. Azi face parastas pentru foștii vecini. Firește, m-a invitat la ceremonie. Înțelegeți? Mi se pare că asta numiți dumneavoastră umor negru. N-aveam de gând să vin, dar am ținut s-o cunoașteți. E un prilej minunat pentru ea de-a evoluă cu toate pânzele sus.

- Devin din ce în ce mai curios.

- Aveți și de ce, vă asigur.

Melania Lupu întoarse încet capul. Lângă picioare avea o sacosă cu sticle de vin, pânză și pahare din plastic.

„E chiar domnul maior Cristescu, draga mea, deși puteai să juri că n-o să vină. Te înseli cam des în ultima vreme și doar te-am rugat să fii a-ten-tă.“

Se aplecă îndreptând crizantemele de pe mormântul Valericăi Scurtu. O femeie în vîrstă trecu pe alei, salutând-o mecanic. Melania Lupu răspunse amabilă. Tinea mâinile împreunate pe poalele trenciului.

„Mai e cineva... Nu, nu-l cunoști, dar poți fi convinsă că-i polițist. E de-ajuns să-i vezi ochii și felul cum merge. Poți paria că e englez! Obrajii aceștia roșcovani n-ai să-i întâlnești prea des pe Calea Victoriei, fumează pipă și pentru nimic în lume nu și-ar scoate mâna dreaptă din buzunar. Hm! Ce s-ar face englezii fără

buzunare?! Acum, Melania, și numai acum, poți să te întorci spre ei.“

– Oh, domnule maior, câtă amabilitate din partea dumneavoastră. Nu îndrăzneam să-mi închipui că veți avea timp...

Îl întinse mâna cu un zâmbet tremurat.

– Mi-am îngăduit să vin cu un prieten. Îl interesează obiceiurile noastre... Inspectorul Stanley de la Interpol.

– O idee fermecătoare... Biata Valerica și domnul Panaiteșcu vor fi extrem de mișcați. Chiar și domnul Popa, deși, dacă vă amintiți, era puțin morocănos... Nu din cale afară de sociabil. Dar mă tem că nu sunt prea politicoasă, căci desigur dumnealui nu înțelege un singur cuvânt din ce pălavărăgesc eu.

Continuă într-o engleză poticnită:

– Mi-ați face o mare placere, mister Stanley, dacă ați accepta să luăm ceaiul împreună. Sunt sigură că în scribul meu se mai găsesc câțiva biscuiți și o felie de cozonac. Domnul Cristescu ne va însoții, fără îndoială.

Maiorul începu să râdă.

– Din nefericire, mister Stanley se grăbește. Are avion peste două ore. A dorit însă să vă cunoască.

– Oh! Melania Lupu roși convingător: Lucrurile acestea le spuneți ca să faceți placere unei biete bătrâne. Oricum, apreciez amabilitatea.

Inspectorul își desprinse în sfârșit privirea de pe chipul femeii.

– Domnul Cristescu nu exagerează. Am ținut într-adevăr să vă fiu prezentat. Nu e un prilej de fiecare zi să-l întâlnesci pe abatele Brown.

Melania Lupu își flutură pleoapele. Pe obrajii emilați apărură două pete.

„Au aflat! Nu, cel mult presupun, draga mea, și fii convinsă că astăzi ideea prietenului tău, maiorul.“

– Abatele Brown? Dar vă înșelați! Noi suntem ortodoci. Părintele Sachelarie de la Trisfetite va ține slujba... Își mușcă buza și adăugă după o pauză: Am impresia că e o confuzie.

Stanley se uită la maior. Acesta explică amuzat:

– Dumnealui se referă la misteriosul abate Brown, colaboratorul Interpolului prin corespondență...

– L-ați invitat aici? Un gest într-adevăr delicat.

– Ne-am permis să ne imaginăm că dumneavoastră sunteți autoarea scrisorilor și că, din modestie, ați apelat la un pseudonim.

– Serios? Puse mâna pe brațul inspectorului: Oh, mister Stanley, nici nu știți ce rău îmi pare că v-am dezamăgit.

Inspectorul se înclină amabil.

– Apreciez discreția tot atât de mult ca și modestia.

– Nu sunt deloc sigură că înțeleg ce vreți să spuneți. Făceti-mi placerea, mister Stanley, și acceptați o mică amintire. Așa se obișnuiește la noi când îi pomenești pe cei dragi.

Se aplecă sprintenă spre sacosă. Inspectorul se trezi brusc în brațe cu câțiva metri de americană, două pahare de plastic albe și o farfurie de colivă vîrfuită cu o ploaie de bomboane colorate.

– Nu, domnule maior, nu mă puteți refuza nici dumneavoastră. Aveți aici un ștergar brodat. Bieteui Valerica îi plăcea atât de mult să coasă! O adevărată maestră... Să nu uit, mister Stanley! Când mai veniți în București, nu mă ocoliți. Sunt totdeauna încântată să ofer o ceașcă de ceai prietenilor mei.

– Nu ne-ați spus noua dumneavoastră adresă, râse Cristescu.

– Dumnezeule! Mi-e greu să-mi dau seama de ce am fost convinsă că o cunoașteți. Am o garsonieră pe Strada Toamnei 16-B. Acum, vă rog să mă iertați. A început slujba.

Înșfăcă sacoșă și intră în capelă. Majorul se întoarce spre inspector.

– Ei, cum vi se pare?

– Hm, cred că, într-adevăr, l-am cunoscut pe abatele Brown. și mai cred că e... fermecător!

Cristescu îi căută privirea. Ai fi zis că pentru bărbatul acesta înalt, cu mustață blondă, Melania Lupu nu avea vîrstă. Expresia din ochi i-o amintea pe cea a olandezului Van der Hoph.

Aprinse lampa cu abajur de mătase bleu și trandafiri mici din catifea. Din patul de bronz, pictat cu îngerași, te așteptai să răsară o scufiță cu panglici și dantele. În bufetul vienez cu două vitrine, modern prin anii '80-'90, un instantaneu al epocii ar fi surprins sticle de apă de Vichy, flacoane de colonie *Cuir de Russie*, pastilele întăritoare ale doctorului Blow sau elixirul bunicilor *Cristal de munte*. Berzele de argint susțineau cândva o tipsie unde tineri domni de acum o jumătate de veac își lăsau cărțile de vizită, pendula anunța orele de bal sau de primire, în oglindă, îngălbenează acum, se reflectau chipuri gingeșe într-o cascadă de bucle, zulufi, pene și flori, umeri goi, coborâți după cum cereau canoanele frumuseților contemporane cu Eugenia de Montijo. În scrinul de cireș lustruit, lenjerie delicată, lucrată în măiestrie, emana aromă dulci, mitenele fine de antilopă albă adăstau alături de dantela scumpă Valenciennes ori mai modestă de Bruxelles...

Melania Lupu trase mânerul de bronz și scoase o jumătate de cozonac, un borcan de dulceață și câteva pastile de ciocolată pe care motanul le prinse din zbor.

– Ai răbdare, Mirciulică, șopti bătrâna. Am să-ți povestesc totul. Preparăm doar ceaiul și pun un capot pe mine. E o vreme oribilă...

Se întoarce peste zece minute din chincinetă aducând un platou mare. Așeză în fața motanului o ceașcă de lapte – în care picură un deget de rom –, apoi își turnă ceaiul. Adăugă o lingură de frișcă și începu să muște din felia groasă de cozonac. Frigul și ploaia îi coloraseră obrajii cu o nuanță delicată de roz. Capotul alb se închidea sus, sub bărbie, cu o camee ovală.

– Da, draga mea, o camee! Nu văd niciun motiv să nu fii elegantă la tine acasă. M-am străduit totdeauna să le înțeleg pe femeile pentru care oglinda nu înseamnă nimic altceva decât strada sau o vizită. Trebuie să-ți facă placere să te privești.

Sorbi din ceașcă, o umplu din nou cu frișcă, apoi ciuguli o stafidă din miezul pufos.

– N-ai idee, Mirciulică, pe cine am cunoscut astăzi! Nu, oricât te-ai strădui, asta nu-ai să-o reușești. Închipuiește-ți, chiar pe mister Stanley căruia i-am scris de-atâtea ori. Dacă nu mă înșel, ultima scrisoare se referă la crima din Rue Lagrange... Un domn destul de prezentabil, plin de distincție. Seamănă puțin cu fostul nostru läptar.

Își îngroșă vocea:

– „Nu-i un prilej de fiecare zi să-l întâlnești pe abatele Brown...“ Fii liniștit, nu m-am pierdut cu firea. Nici nu mi-a trecut prin gând. Desigur, ideea apartine domnului maior Cristescu. Doar el putea să-l pună pe urmele mele. N-am recunoscut nimic. Nu, nu, Mirciulică, jur că nimic! Ei nu trebuie să cunoască micile noastre năzdrăvănnii. și asta, mai ales acum, când punem la cale o combinație... Cum zicea bietul Lupu, deși el nu-a fost niciodată un bărbat prea isteț: „Dragă Melania, dacă ai de gând să înseli pe cineva, nu i-o trânti în față“. Ti-am spus doar, nu avea cine știe ce spirit... Încă o linguriță de rom? Încep să cred cu adevărat că exagerez.